

Rapport

h2>Klacht

Verzoekster klaagt over het optreden van de Belastingdienst/Haaglanden bij het toegepaste loonbeslag of de gedane loonvordering ter zake van een aantal aanslagen huursubsidie alsmede de verrekening van het aldus ingehouden bedrag met de aan haar opgelegde aanslagen inkomstenbelasting 1999 en 2000. Verzoekster stelt dat zij de beide aanslagen inkomstenbelasting nimmer heeft ontvangen en dat zij ter zake van die aanslagen ook geen aanmaning of dwangbevel heeft ontvangen.

Beoordeling Bevindingen

1. Verzoekster woont ongehuwd samen met O.
2. Met dagtekening 16 maart 2001 werd aan haar een definitieve aanslag inkomstenbelasting 1999 opgelegd. Het ter zake van de aanslag aangetekende beroep werd door de rechter niet ontvankelijk verklaard omdat verzoekster niet tijdig de griffierechten had betaald.
3. Met dagtekening 24 april 2002 werd aan verzoekster een definitieve aanslag inkomstenbelasting 2000 opgelegd. De aanslag werd opgelegd naar een geschat bedrag omdat verzoekster geen aangifte had ingediend. De Belastingdienst/Haaglanden ontving op 12 april 2002 een bezwaarschrift tegen deze aanslag en de daarin opgenomen verzuimboete.
4. Op 7 januari 2003 ontving verzoekster een mededeling dat het verleende uitstel van betaling voor het openstaande bedrag ad € 409 op de aanslag inkomstenbelasting 2001 was vervallen.
5. In een brief van 19 mei 2003 wendde verzoeksters gemachtigde zich tot de Belastingdienst naar aanleiding van de invordering door de Belastingdienst van door haar verschuldigde terugbetaling van individuele huursubsidie (IHS).

De Belastingdienst reageerde in een brief van 4 juni 2003. De Belastingdienst liet weten dat hem door het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke ordening en Milieu (VROM) aanslagen IHS ter invordering waren toegezonden tot een bedrag van € 13.866,53 en € 897,91 aan kosten. De Belastingdienst schreef dat dientengevolge een bedrag van € 14.764,44 aan VROM was overgemaakt. Dit bedrag was van verzoekster ingevorderd door middel van een vordering onder degenen die haar loon en uitkering betaalden. Deze vordering was gedaan op grond van artikel 19 Invorderingswet 1990.

6. Verzoekster meende dat de Belastingdienst een bedrag van € 4.3074,46 te veel aan VROM had afgedragen. Zij vorderde dit bedrag terug van VROM in een civiele procedure.

In een uitspraak van 27 oktober 2004 stelde de rechter vast dat in de opgave van 4 juni 2004 van de Belastingdienst aan verzoekster sprake was van een fout, bestaande uit de verwisseling van guldens en euro's waardoor in de opgave een te hoog bedrag was genoemd. De rechtbank 's-Gravenhage stelde echter eveneens vast dat niet duidelijk was geworden dat de Belastingdienst als gevolg daarvan ook te veel aan VROM had afgedragen en wees verzoeksters vordering af. Maar omdat verzoekster van de Belastingdienst een onjuiste opgave had ontvangen, kende de rechtbank verzoekster een vergoeding voor buitengerechtelijke kosten toe van € 650 en oordeelde dat partijen ieder hun eigen proceskosten moesten dragen. Verzoekster ging tegen de uitspraak in hoger beroep.

Op 5 maart 2007, nog voordat de rechter uitspraak had gedaan in de aangespannen procedure in hoger beroep, adviseerde verzoeksters advocaat haar om de procedure te royeren omdat VROM aannemelijk had gemaakt dat de Belastingdienst niet meer dan het werkelijk verschuldigde bedrag ad € 10.856 aan haar had afgedragen en verzoekster voor het tegendeel geen bewijs kon aandragen. De advocaat wees haar er op dat zij daarom mogelijk zou worden veroordeeld in de proceskosten van VROM. Verzoekster volgde dit advies niet op.

Op gerechtshof te 's-Gravenhage deed op 10 mei 2007 uitspraak in de procedure in hoger beroep. Het gerechtshof bekrachtigde het vonnis van de rechtbank en veroordeelde verzoekster tot betaling van de kosten in het hoger beroep van VROM ten bedrage van € 1.190.

De totale kosten voor verzoekster van de procedure tegen VROM bedroegen, inclusief de kostenveroordeling, € 1.880,38.

7. In een brief van 4 augustus 2005 liet de Belastingdienst aan verzoeksters gemachtigde weten dat van het via de loonvordering op haar loon en uitkering ingehouden bedrag van € 14.764,44 in afwijking van de opgave van 4 juni 2004 een bedrag van € 1.616,65 was afgeboekt op aanslagen inkomstenbelasting en motorrijtuigenbelasting van verzoekster over de jaren 1999 en 2000 en daarop openstaande kosten, alsmede dat een bedrag van € 2.318,80 was afgeboekt op openstaande aanslagen inkomstenbelasting en motorrijtuigenbelasting over de jaren 1999 tot en met 2002 van O.

De Belastingdienst stelde dat zijn optreden niet kon hebben geleid tot schade voor verzoekster en merkte voorts op ervan uit te gaan dat verzoekster geen bezwaar had tegen de afboeking van de op haar loon en uitkering ingehouden bedragen op aanslagen van O. omdat zij van dergelijke bezwaren niet had doen blijken en omdat de inhoudingen en afboekingen al geruime tijd geleden hadden plaatsgevonden.

8. Verzoekster wendde zich op 12 februari 2007 tot de Belastingdienst. Zij maakte bezwaar tegen de afboekingen van het ingehouden bedrag op de aanslagen inkomstenbelasting en

motorrijtuigenbelasting. Ten aanzien van de aan haar opgelegde aanslagen inkomstenbelasting 1999 en 2000 stelde zij dat deze al waren betaald en ten aanzien van de aanslagen motorrijtuigenbelasting stelde zij dat zij na 2000 geen auto meer in haar bezit had gehad.

Ten aanzien van de afboekingen op de aanslagen van O. stelde zij daarvoor nooit toestemming te hebben gegeven.

9. De Belastingdienst reageerde op verzoeksters brief van 12 februari 2007 in een brief van 31 oktober 2007.

De Belastingdienst wees erop dat de aanslagen inkomstenbelasting en motorrijtuigenbelasting ten name van verzoekster onherroepelijk vaststonden en dat er geen reden was op die aanslagen terug te komen, ook al omdat de termijn van vijf jaar voor ambtshalve vermindering inmiddels was verstreken. De Belastingdienst ging daarom uit van de juistheid van de betrokken aanslagen en van de afboekingen van de ingehouden bedragen daarop.

Ten aanzien van de afboekingen op de aanslagen van O. erkende de Belastingdienst nu dat verzoekster daarvoor geen toestemming had verleend en dat de afboekingen op aanslagen van O. daarom onjuist waren geweest. De Belastingdienst zegde toe het bedrag van € 2.318,80 vermeerderd met rente aan verzoekster te zullen terugbetalen.

10. Verzoekster wendde zich in brieven van 9 oktober en 3 november 2007 tot de Nationale ombudsman met een klacht. De inhoud van haar klacht is weergegeven in de klachtformulering onder Klacht. Als bijlagen bij een brief die de Nationale ombudsman ontving op 22 november 2007 zond zij aanvullende informatie.

11. In een brief van 15 november 2007 claimde verzoekster bij de Belastingdienst een bedrag van "ongeveer € 1.900" te verhogen met rente wegens door haar geleden schade als gevolg van de handelwijze van de Belastingdienst.

12. In een brief van 14 januari 2008 wees de Belastingdienst verzoeksters verzoek om schadevergoeding af. De Belastingdienst stelde zich op het standpunt dat door hem geen fouten waren gemaakt en dat ook niet was gebleken dat medewerkers van de Belastingdienst verwijtbaar hadden gehandeld. Van onrechtmatig handelen van de Belastingdienst jegens verzoekster was, aldus de Belastingdienst, geen sprake geweest.

13. In een brief van 12 februari 2008 erkende de Belastingdienst alsnog dat door hem fouten waren gemaakt bij de verrekening van de ingehouden bedragen met de aanslagen van O. Ook erkende de Belastingdienst dat in eerste instantie onjuiste bedragen omtrent de hoogte van de aanslagen IHS en de afdracht aan VROM waren opgegeven.

De Belastingdienst stelde zich op het standpunt dat hij in zijn brief van 15 juli 2005 finale duidelijkheid had verschaft over de aan VROM doorbetaalde bedragen. Daarom kwamen, aldus de Belastingdienst, uitsluitend de kosten die verzoekster vóór die datum had gemaakt voor vergoeding in aanmerking. De Belastingdienst berekende deze kosten op € 688,38. De veroordeling in de kosten van de procedure van VROM had zij kunnen voorkomen door het advies van haar advocaat op te volgen. Daarom kwamen die kosten volgens de Belastingdienst niet voor vergoeding in aanmerking.

De Belastingdienst bood verzoekster niettemin een schadevergoeding aan van € 1.000 als vergoeding voor de kosten van rechtsbijstand tot 15 juli 2005 en een deel van de kosten in hoger beroep. De Belastingdienst baseerde zijn aanbod voor zover dit het bedrag van € 688,38 overschreed op de overweging dat een procedure als gevoerd door verzoekster verwarrend kon zijn voor mensen die hiermee niet dagelijks te maken hebben en dat er bij verzoekster wellicht nog onduidelijkheden waren geweest over de inhoudingen en verrekeningen door de Belastingdienst.

Voor het geval verzoekster het aanbod niet zou aanvaarden, behield de Belastingdienst zich alle rechten en wesen voor.

14. Verzoekster liet de Belastingdienst op 18 februari 2008 weten niet akkoord te gaan met het aangeboden bedrag. Zij stelde dat het de Belastingdienst was geweest die fouten had gemaakt en dat alle kosten aan haar kant daarvan het gevolg waren geweest. Het bedrag daarvan was, aldus verzoekster, veel hoger dan het aangeboden bedrag van € 1.000.

15. De Belastingdienst reageerde op verzoekster klacht in een brief van 28 februari 2008 aan de Nationale ombudsman. De Belastingdienst ging daarmee tevens in op de volgende vragen van de Nationale ombudsman:

"1. Welk bedrag beliep de terug te betalen huursubsidie die u in opdracht van de minister van VROM diende in te vorderen?

2. Waarom is door middel van het loonbeslag of -vordering meer dan het onder 1. bedoelde bedrag ingehouden op haar uitkering?

3. In de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 27 oktober 2004 is sprake van een valutafout (verwisseling van euro's en guldens). Door wie is deze fout gemaakt, VROM of de Belastingdienst?

4. (...)

5. Welke invorderingsmaatregelen zijn, voorafgaand aan de loonvordering, ter zake van beide aanslagen inkomstenbelasting genomen en aan welk adres zijn eventuele stukken zoals aanmaningen en dwangbevelen verzonden?

6. Hoe is verzoekster geïnformeerd over de loonvordering? Op welke aanslagen had deze informatie betrekking? Werd het loonbeslag of de loonvordering ook gelegd ter zake van de aanslagen inkomstenbelasting?

7. Verzoekster voegde telefonisch aan haar klacht toe dat een bedrag van € 409 dubbel is betaald/verrekend ten behoeve van de aanslag inkomstenbelasting 2001. Welke betalingen en verrekeningen zijn afgeboekt op de aanslag inkomstenbelasting 2001?

8. Voorts verzoek ik u mij te informeren over nadien plaatsgevonden hebbende correspondentie met verzoekster, zoals het, naar zij mij telefonisch liet weten, door haar in december 2007 ingediende, en in januari 2008 herhaalde, verzoek om schadevergoeding..."

De Belastingdienst schreef het volgende:

"...Ad 1: Het bedrag dat belanghebbende diende terug te betalen aan het Ministerie van VROM bedroeg € 10.209,59. Dit is in de brief van 20 juli 2004, een rectificatie op de brief van 4 juni 2003, en diverse malen nadien, aan de adviseur van klager (...) meegedeeld. Ook in het faxbericht van 15 juli 2005 aan (de adviseur; N.o.) is dit expliciet meegedeeld.

Ook in het vonnis van de kantonrechter, uitgesproken 27 oktober 2004, is al opgenomen dat zowel klager als het ministerie van VROM het erover eens waren dat het aan VROM te betalen bedrag € 10.856,24 (incl. kosten) bedroeg.

Ad 2: Bij de overdracht van de dossiers van de Ontvanger Gouda naar Den Haag, dit in verband met de regionale werkwijze, is het dossier van belanghebbende kennelijk in het ongerede geraakt. Ik kan dan ook niet meer beschikken over het fysieke dossier.

Uit de geautomatiseerde systemen blijkt dat naast het loonbeslag namens VROM ook invorderingsmaatregelen zijn getroffen met betrekking tot de aanslagen inkomstenbelasting 1999 en 2000 van belanghebbende. Daarnaast zijn door middel van het loonbeslag ook openstaande aanslagen van belanghebbendes partner verrekend. (...)

Voor de betaling van de aanslag 1999 (dagtekening 16 maart 2001) (is) op of omstreeks 16 juni 2001 een aanmaning (...) verstuurd, gevolgd op of omstreeks 7 augustus 2001 door betekening van een dwangbevel. Dit is gevolgd op of omstreeks 5 september 2001 door tenuitvoerlegging door middel van loonbeslag. Mij is niet gebleken dat dit niet op de juiste wijze is gebeurd, of dat deze stukken naar een onjuist adres zijn verstuurd. De aanslag 1999 (€ 1.029,17) en de kosten zijn volledig door middel van het loonbeslag voldaan. Dit is in de brief van 4 augustus 2005 aan de adviseur meegedeeld.

De ambtshalve vastgestelde aanslag voor het jaar 2000 (dagtekening 24 april 2002), is verminderd als gevolg van een door klager ingediend bezwaarschrift. Een bedrag van € 433 is door middel van het lopende loonbeslag in april 2002 verrekend. Voor zover ik kan

nagaan is voor deze aanslag géén betalingsherinnering of dwangbevel verstuurd.

Ad 3: In de opgave van 4 juni 2003 aan (de adviseur; N.o.) is de omrekenfout gulden - euro gemaakt door de Belastingdienst. Deze fout is al hersteld in de brief van 20 juli 2004. Uit het vonnis van de kantonrecht van 24 oktober 2004 blijkt dat geen geschil meer tussen belanghebbenden en VROM bestaat over de hoogte van het terug te betalen bedrag. Blijkens de aantekeningen van de Ontvanger zijn de aanslagen huursubsidie allemaal verrekend in de periode 1999 tot en met 2002.

Ad 4: (...)

Over de aanslagen inkomstenbelasting 1999 en 2000 wil ik nog het volgende opmerken. Klager stelt deze aanslagen en correspondentie van de Ontvanger nooit ontvangen te hebben. In het elektronisch dossier van belanghebbende in Gouda is een aantal door de Belastingdienst verstuurd brieven opgenomen, (...). Uit dit dossier blijkt dat op 1 maart 2001 een brief is verstuurd aan klager waarin haar is meegedeeld dat (in haar voordeel) van de aangifte 1999 is afgeweken. Tegen de aanslag is kennelijk beroep ingesteld (door mij is niet meer na te gaan of ook bezwaar is gemaakt), maar dit beroep is door het Gerechtshof te Den Haag wegens het niet betalen van het griffierecht niet-ontvankelijk verklaard. Uit deze correspondentie leid ik af dat klager wel degelijk op de hoogte was van de aanslag 1999. Op geen enkele wijze is gebleken dat deze aanslag onjuist is vastgesteld.

Op 9 april 2002 is klager meegedeeld dat een ambtshalve aanslag voor het jaar 2000 zou worden vastgesteld, inclusief een verzuimboete voor het niet doen van aangifte. Deze aanslag is met dagtekening 24 april 2002 vastgesteld. Al op 12 april 2002 heeft klager bezwaar gemaakt tegen deze aanslag. Uit de uitspraak op bezwaar van 25 april 2002 blijkt dat klager zowel telefonisch als persoonlijk dit bezwaar heeft toegelicht. Dit heeft zelfs geleid tot een vermindering van de vastgestelde aanslag. Ook uit deze correspondentie leid ik af dat klager wel degelijk op de hoogte was van de aanslag 2000. Op geen enkele wijze is gebleken dat deze aanslag onjuist is vastgesteld.

Ook over de ambtshalve aanslag 2001 zijn diverse brieven aan klager verstuurd. Uit mijn dossier blijkt dat alle brieven aan het adres (van verzoekster; N.o.) zijn verstuurd, en gezien de reactie, ook ontvangen.

(Voorts; N.o.) wil ik graag opmerken dat belanghebbende (...) heeft gezegd niet van de aanslagen inkomstenbelasting te weten, maar dat zij pas in 2005 VROM etc. heeft bevraagd. Dit strookt mijns inziens niet met de hiervoor genoemde feiten én het feit dat al begin 2004 een gerechtelijke procedure tegen VROM over de hoogte van de schuld is opgestart. Hieruit is af te leiden dat al in 2004 onduidelijkheid bestond over de hoogte en wijze van verrekening van deze schuld, en niet pas in 2005, zoals belanghebbende stelt.

Ad 5: Zoals onder punt 2 is aangegeven heb ik niet meer de beschikking over het fysieke dossier. Wel blijkt, in ieder geval voor het jaar 1999, dat voorafgaand aan het loonbeslag een aanmaning en een dwangbevel zijn verstuurd. Voor zover is te achterhalen is alle post, met uitzondering van de aangevraagde duplicaat-aanslagen (periode 10 maart 2005 tot en met 23 juli 2007), verstuurd aan belanghebbendes woonadres (...). Ik heb geen reden aan te nemen dat deze post niet juist is verstuurd.

Ad 6: Ik beschik niet meer over een fysiek dossier, zodat ik deze vraag niet kan beantwoorden.

Ad 7: Met dagtekening 5 december 2002 werd de aanslag ambtshalve vastgesteld op een te betalen aanslag van €409, te weten € 288 belasting, € 8 heffingsrente en € 113 verzuimboete voor het niet doen van aangifte (gebaseerd op een eerste verzuim). Op 25 november 2002 werd belanghebbendes bezwaarschrift ontvangen en op 3 december 2002 werd uitstel van betaling verleend. Na de uitspraak op het bezwaar, 30 december 2002, werd dit uitstel op 7 januari 2003 ingetrokken (...). Op of omstreeks 22 februari 2003 heeft de Ontvanger een aanmaning verstuurd, gevolg op of omstreeks 3 april door een dwangbevel. Per 10 juli 2003 is, voor zover ik kan nagaan, loonbeslag gelegd voor deze aanslag. Door middel van verrekeningen omstreeks 9 januari, 27 januari en 16 maart 2004 is deze aanslag voldaan. Van deze verrekeningen zijn volgens mijn systeem kennisgevingen aan belanghebbende verstuurd.

Mij is niet gebleken dat het bedrag van € 409 tweemaal zou zijn geïncasseerd. De door belanghebbende verstrekte kopie van 7 januari 2003 is de mededeling dat het uitstel van bezwaar is ingetrokken. Later moet zij nog de genoemde aanmaning etc. ontvangen hebben.

Ad 8: Na beantwoording van de klachtenbrief van belanghebbende (brief van 31 oktober 2007) zijn (...) vragen gesteld met betrekking tot het verzoek tot schadevergoeding. Ter beantwoording van deze vragen heeft belanghebbende een kopie van de uitspraak van het Gerechtshof d.d. 10 mei 2007 (rolnummer 05/326) verstrekt, alsmede kopieën van factuur 1951 van (haar advocaat; N.o.) d.d. 28 april 2005 (€ 519), opgave exploit/Procesverbaal zitting 27 oktober 2004 (€85,60), factuur (de deurwaarder; N.o.) i.v.m. exploit 26 januari 2005 (€85,60), factuur (van de deurwaarder; N.o.) ivm exploit 16 juli 2004 (€83,78). Het verzoek om schadevergoeding is in de brief van 14 januari 2008 in eerste instantie afgewezen.

Op verzoek van belanghebbende heeft op 21 januari 2008 een gesprek in kantoor Den Haag plaatsgevonden. Aan belanghebbende was verzocht alle stukken met betrekking tot de procedure tegen het ministerie van VROM mee te nemen, om zo de reden voor het indienen van het beroep te kunnen achterhalen. Tijdens dit gesprek werd slechts de uitspraak van 10 mei 2007 getoond (al in ons bezit). Hieruit blijkt wel dat al op 24 augustus 2004 een tussenarrest is geweest, maar niet de inhoud hiervan. Tijdens dit

gesprek is weer expliciet gevraagd naar de redenen en omstandigheden om een procedure tegen het ministerie van VROM op te starten. Belanghebbende gaf aan niet over andere stukken met betrekking tot de gevoerde procedure te beschikken. Ook zijn vragen gesteld over de stukken die belanghebbende in maart 2007 aan het Gerechtshof 's-Gravenhage heeft verstuurd. Bij deze stukken is een brief (5 maart 2007) van de advocaat aan belanghebbende gevoegd waarin deze haar met klem aanraadt de procedure voor het Gerechtshof in te trekken, vanwege het 'aanmerkelijke risico van een kostenveroordeling'. Tijdens het gesprek gaf belanghebbende aan dat zij deze brief niet in haar bezit had. Een kopie is haar tijdens het gesprek uitgereikt, maar wel is benadrukt dat deze brief aan haar woonadres verstuurd is, zodat deze alleen in het bezit van de Belastingdienst kan zijn als zij hier zelf een kopie van heeft verstrekt. Tijdens het gesprek is aangegeven dat (de Belastingdienst; N.o.) van mening was dat in ieder geval het instellen van het beroep, begin 2004, mede het gevolg kan zijn van de foutieve informatie door de Belastingdienst verstrekt. Wel is al tijdens het gesprek benadrukt dat ten tijde van de laatste behandeling door het Gerechtshof, maart 2007, duidelijk was welk bedrag door de Belastingdienst aan VROM is doorbetaald. Dat belanghebbende tot de kosten van VROM is veroordeeld had voorkomen kunnen worden als het advies van de advocaat gevolgd zou zijn.

In de brief van 12 februari 2008 is het voorstel gedaan tot een schadevergoeding van € 1.000. Hierbij is rekening gehouden met het feit dat als belanghebbende de zaak had ingetrokken dat zij niet veroordeeld zou zijn in de kosten van de wederpartij. Op 13 februari 2008 heeft belanghebbende telefonisch aangegeven niet akkoord te gaan met het voorgestelde bedrag. Dit heeft zij in de brief van 18 februari 2008 schriftelijk bevestigd.

Hierover wil ik nog het volgende opmerken. Uit het pas bij de stukken van de Nationale ombudsman gevoegde vonnis van 27 oktober 2004 blijkt het volgende. De door belanghebbende ingestelde vordering had naast de hoogte van het aan VROM verschuldigde bedrag mede betrekking op een proceskostenvergoeding van € 650. Uit het vonnis blijkt dat VROM veroordeeld is tot betaling van deze kostenvergoeding. Ik ben op basis van deze stukken, waarover de Belastingdienst niet eerder dan als bijlage bij uw brief van 31 januari 2008 kon beschikken, van mening dat belanghebbende al een vergoeding van haar proceskosten van € 650 heeft ontvangen. In het aan de Belastingdienst gerichte verzoek is hiervan op geen enkele wijze melding gemaakt. Bovendien is, ondanks gerichte vragen, geen inzage in de relevante processtukken gegeven. Ik ben dan ook van mening dat het voorstel tot een vergoeding van € 1.000 te hoog is, omdat de tot en met de eerste zitting gemaakte proceskosten inmiddels, conform het verzoek daartoe, volledig vergoed zijn. Naar nu blijkt stond ook al in oktober 2004 vast welk bedrag belanghebbende aan VROM verschuldigd was, zodat voortzetting van deze procedure niet zinvol was. De eventuele extra kosten die belanghebbende heeft gemaakt zijn naar mijn mening niet te beschouwen als schade die is geleden door een onrechtmatige daad door de Belastingdienst. Met de onregelmatigheden die hebben plaatsgevonden bij de verrekening

van belastingaanslagen van belanghebbendes partner is al bij de afwikkeling van de klachtenbrief rekening gehouden (...).

Als de gegevens omtrent de eerdere kostenvergoeding bij de behandelaar bekend zouden zijn geweest, zou deze niet uit coulance boven het bedrag aan kosten voor de gerechtelijke procedure nog een aanvullende vergoeding toegezegd hebben. Belanghebbende heeft echter zowel telefonisch als schriftelijk het voorstel afgewezen. Ik neem hierbij het standpunt in dat geen recht bestaat op vergoeding van schade (welke?) als gevolg van onrechtmatig handelen door de Belastingdienst.

Nu de aanslag 1999 met een kleine afwijking in het voordeel van belanghebbende is vastgesteld, en de aanslagen 2000 en 2001 ambtshalve zijn vastgesteld op basis van de bij de Belastingdienst bekende gegevens én het feit dat belanghebbende tegen deze aanslagen gebruik heeft gemaakt van de rechtsmiddelen bezwaar en beroep, ben ik van mening dat de aanslagen juist én op de juiste wijze zijn vastgesteld en aan belanghebbende bekend gemaakt. Voor wat betreft de verrekeningen van de openstaande aanslagen van belanghebbende ben ik van mening dat wellicht eerder sprake is van onduidelijke communicatie over de wijze van verrekenen, dan van misbruik van bevoegdheid door de Ontvanger..."

Bij zijn brief sloot de Belastingdienst een bijlage die bestond uit een uitdraai uit de centrale ontvangersadministratie (COA). De uitdraai had betrekking op de aanslag inkomstenbelasting 2001 van verzoekster. Aan de uitdraai kan het volgende worden ontleend:

Te betalen belasting € 288 Kasbetaling 090104 € 340,20

Heffingsrente € 8 idem € 43,00

Boete € 113 idem € 7,00

Subtotaal € 409 Kasbetaling 270104 € 60,80

Aanmaning € 4 idem € 1,00

Betekening dwangbevel € 39 Kasbetaling 160304 € 7,00

Kennisgeving € 7 Totaal € 459

Totaal € 459

16. Op 11 maart 2008 schreef de Belastingdienst verzoekster nog het volgende:

"...Zoals ik u in mijn brief van 12 februari 2008 aangegeven heb, behoud ik mij, in het geval u het voorstel afwijst, alle rechten en wesen voor. Dit betekent dat ik niet voornemens

ben u een nader voorstel te doen. Ook het in mijn brief van 12 februari 2008 gedane voorstel is niet meer geldig. U heeft dit tweemaal, zowel telefonisch als schriftelijk, afgewezen..."

17. In reactie op het toegezonden verslag van bevindingen liet verzoekster in een brief van 29 april 2008 nog het volgende weten:

"...Ik heb van de volgende jaren inkomstenbelasting 1999 en 2000 aangifte gedaan, bij de belastingdienst maar ik heb hier nooit in geen enkele vorm een tegenbericht op gekregen van de belastingdienst, de belastingdienst beweert echter dat zij wel degelijk een tegenbericht heeft gestuurd maar dit wil ik ten strengste betwisten. Dit is onder geen enkele voorwaarde gebeurd..."

Ten aanzien van verzoeksters klacht

1. Verzoekster klaagt over de wijze waarop de Belastingdienst is opgetreden bij de invordering van de aan verzoekster opgelegde aanslagen individuele huursubsidie.

Zij klaagt er in het bijzonder over dat de Belastingdienst de via een loonvordering van haar ingehouden bedragen heeft afgeboekt op de aanslagen inkomstenbelasting 1999 en 2000. Verzoekster stelt dat zij die aanslagen nooit heeft ontvangen en dat zij voor die aanslagen van de Belastingdienst ook geen aanmaningen of dwangbevelen heeft ontvangen.

Voorts is verzoekster van mening dat zij een bedrag van € 409, dat zij was verschuldigd op de aanslag inkomstenbelasting 2001, als gevolg van de handelwijze van de Belastingdienst tweemaal heeft betaald. Zij meent dat het bedrag is voldaan uit het bedrag dat is ingehouden via de loonvordering en óók via een andere verrekening waarvan door de Belastingdienst haar apart mededeling heeft gedaan.

Ook klaagt verzoekster over de reactie van de Belastingdienst op haar verzoek om vergoeding van de schade die zij als gevolg van het optreden van de Belastingdienst heeft geleden. Zij is van mening dat alle kosten die zij ten behoeve van de procedure tegen VROM heeft gemaakt, hun oorzaak vinden in fouten van de Belastingdienst en om die reden voor vergoeding in aanmerking komen.

2. De Belastingdienst stelt zich op het standpunt dat de via loonvordering ingehouden bedragen correct zijn en dat het juiste bedrag aan VROM is afgedragen.

De Belastingdienst is voorts van oordeel dat de afboekingen van de via de loonvordering ingehouden bedragen op de aanslagen inkomstenbelasting 1999 en 2000 terecht hebben plaatsgevonden. De Belastingdienst geeft aan dat verzoekster de betrokken aanslagen moet hebben ontvangen. De Belastingdienst stelt zich verder op het standpunt dat niet is gebleken dat een bedrag van € 409 tweemaal is betaald.

De Belastingdienst stelt zich verder op het standpunt dat verzoekster geen recht heeft op een schadevergoeding.

Beoordeling

3. De Nationale ombudsman gaat in het hiernavolgende in op de diverse onderdelen van verzoeksters klacht.

I. Ten aanzien van de loonvordering

4. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd.

5. De Belastingdienst heeft ter zake van de in opdracht van VROM van verzoekster terug te vorderen individuele huursubsidie een loonvordering als bedoeld in artikel 19 Invorderingswet 1990 (zie Achtergrond, onder 1.) gedaan onder degenen die haar loon en uitkering betaalden.

Tijdens het onderzoek is niet gebleken dat de Belastingdienst deze vordering op onjuiste gronden of op onjuiste wijze heeft gedaan.

6. In zijn reactie van 28 februari 2008 op verzoeksters klacht geeft de Belastingdienst echter aan dat een bedrag van € 433 van de via de loonvordering ingehouden bedragen is afgeboekt op de aanslag inkomstenbelasting 2000. De Belastingdienst geeft tevens aan dat voor zover hij kan nagaan voor de aanslag inkomstenbelasting 2000, anders dan voor de aanslag inkomstenbelasting 1999, geen aanmaning is verzonden en geen dwangbevel is betekend.

In het derde lid van artikel 19 Invorderingswet 1990 is de bepaling opgenomen dat de ontvanger van de Belastingdienst voor het doen van een vordering als bedoeld in dat artikel dient te beschikken over een aan de belastingschuldige betekend dwangbevel met bevel tot betaling.

Bovenstaande noopt tot de conclusie dat de Belastingdienst ter zake van de vordering en de afboeking ter zake van de aanslag inkomstenbelasting 2000 heeft gehandeld in strijd met de wettelijke vereisten van artikel 19 Invorderingswet 1990. In zoverre heeft de Belastingdienst gehandeld in strijd met de gerechtvaardigde verwachting van verzoekster

dat de Belastingdienst handelt volgens de wettelijke voorschriften. De Belastingdienst heeft daarmee gehandeld in strijd met het vereiste van rechtszekerheid.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van de verwerking van de via de loonvordering ingehouden bedragen

7. De Belastingdienst heeft verzoekster in zijn brief van 4 juni 2003 laten weten dat een bedrag van € 14.764,44 via de loonvordering op haar loon en uitkering was ingehouden en dat dit bedrag aan VROM was afgedragen op de aan verzoekster opgelegde aanslagen individuele huursubsidie. De mededeling van de Belastingdienst berustte echter op een fout als gevolg van de verwisseling van guldens door euro's. Het werkelijk aan VROM verschuldigde en afgedragen bedrag was € 10.856 (inclusief kosten).

8. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken. Het vereiste impliceert dat de burger ervan mag uitgaan dat een door een bestuursorgaan gedane opgaaf juist is.

9. De Belastingdienst heeft verzoekster met de informatie in de brief van 4 juni 2003 op het verkeerde been gezet. Verzoekster trok daaruit immers de conclusie dat de Belastingdienst teveel van haar loon en uitkering had laten inhouden en ook teveel aan VROM had afgedragen.

De indruk dat de Belastingdienst via de loonvordering te veel van verzoeksters loon en uitkering heeft doen inhouden, wordt nog versterkt door de omstandigheid dat de Belastingdienst als gevolg van het zoekraken van verzoeksters dossier niet kan laten zien dat de loonvordering ook was gedaan ter zake van de aanslagen inkomstenbelasting 1999 en 2000 en diverse aanslagen motorrijtuigenbelasting.

De handelwijze van de Belastingdienst heeft bij verzoekster de indruk kunnen doen ontstaan dat de Belastingdienst als gevolg van bovenbedoelde fout te veel op verzoeksters loon en uitkering heeft doen inhouden en dat hij de te veel ingehouden bedragen om praktische redenen heeft afgeboekt op andere openstaande aanslagen dan die ter zake waarvan de loonvordering was gedaan. Dit geldt in versterkte mate voor de afboekingen op de aanslagen ten name van O., verzoeksters partner, waartoe de Belastingdienst niet gemachtigd was, en voor de afboeking op de aanslag inkomstenbelasting 2000 van verzoekster, waarvoor de Belastingdienst niet beschikte over een betekend dwangbevel. De afboekingen op de aanslagen ten name van O. heeft de Belastingdienst inmiddels erkend als onjuist en ongedaan gemaakt.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van de aanslagen inkomstenbelasting 1999 en 2000

10. Verzoekster klaagt er over dat zij de aanslagbiljetten inkomstenbelasting 1999 en 2000 nooit heeft ontvangen. Verzoeksters klacht vindt zijn oorsprong in de omstandigheid dat de Belastingdienst de teveel via de loonvordering ingehouden bedragen mede heeft gebruikt ter voldoening van beide aanslagen.

11. De Belastingdienst brengt op dit punt naar voren dat verzoekster inzake de aanslag over 1999 die gedagtekend is op 16 maart 2001, een beroepschrift heeft ingediend bij de belastingrechter waarop in december 2003 uitspraak is gedaan, en dat zij ter zake van de aanslag 2000 die was gedagtekend 24 april 2002 een (tijdig) bezwaarschrift heeft ingediend. De Belastingdienst trekt uit deze omstandigheden de conclusie dat de aanslagen ter kennis van verzoekster zijn gekomen.

12. De Nationale ombudsman onderschrijft de redenering van de Belastingdienst op dit punt. Door verzoekster zijn geen argumenten naar voren gebracht die aanleiding geven eraan te twifelen dat de aanslagen op de normale manier en op het gangbare tijdstip door de Belastingdienst ter kennis van de belastingplichtige zijn gebracht.

De enkele ontkenning van verzoekster dat zij de aanslagen heeft ontvangen, is niet voldoende tegenover hetgeen de Belastingdienst naar voren heeft gebracht, om aan te nemen dat de betrokken aanslagen ten tijde van de door de Belastingdienst toegepaste afboekingen niet aan verzoekster bekend waren.

De Belastingdienst heeft met zijn standpunt dat de aanslagbiljetten ter kennis van verzoekster zijn gekomen niet het vereiste van administratieve nauwkeurigheid of enig ander vereiste van behoorlijkheid geschonden.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

IV. Ten aanzien van de dubbele betaling op de aanslag inkomstenbelasting 2001

13. Verzoekster stelt dat zij het op de aanslag inkomstenbelasting 2001 verschuldigde bedrag van € 409 tweemaal heeft betaald. Het bedrag zou, aldus verzoekster, zijn voldaan uit de via de loonvordering van verzoekster ingehouden bedragen. Voorts zou de Belastingdienst het bedrag ook nog eens apart hebben verrekend.

14. De Belastingdienst geeft aan dat op of omstreeks 10 juli 2003 voor de aanslag loonbeslag is gelegd (bedoeld zal zijn een loonvordering als bedoeld in artikel 19 Invorderingswet 1990) waaruit de aanslag is voldaan. Van dubbele incassering is de Belastingdienst niet gebleken. Door verzoekster is alleen een kopie overgelegd van de intrekking van het uitstel van betaling voor de aanslag.

15. Uit hetgeen verzoekster naar voren heeft gebracht kan niet worden afgeleid dat het bedrag van € 409 tweemaal van haar is geïncasseerd. Ook uit de administratie van de Belastingdienst zoals weergegeven bij Bevindingen, onder 15. blijken hiervoor geen aanwijzingen. Onder deze omstandigheden is er geen aanleiding om te oordelen dat de Belastingdienst het vereiste van administratieve nauwkeurigheid of enig ander

behoorlijkheidsvereiste heeft geschonden door het standpunt in te nemen dat het bedrag van € 409 niet meer dan één keer is geïnd.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

V. Ten aanzien van de schadevergoeding

16. Zoals hierboven, onder 9, overwogen heeft de Belastingdienst verzoekster op het verkeerde been gezet met zijn brief van 4 juni 2003. In deze brief noemde de Belastingdienst als gevolg van de verwisseling van euro's en guldens een te hoog bedrag als zijnde door hem afgedragen aan VROM. Deze onjuiste informatie vormde voor verzoekster de aanleiding een procedure te starten tegen VROM waarin zij het teveel afgedragene terugvorderde. De rechtbank 's-Gravenhage wees verzoeksters vordering af maar kende haar een vergoeding voor buitengerechtigde kosten toe van € 650. In hoger beroep werd verzoeksters vordering eveneens afgewezen en werd verzoekster veroordeeld in de proceskosten van VROM ten bedrage van € 1.190. De totale kosten voor verzoekster bedroegen € 1.880,38.

In een brief van 5 maart 2007 adviseerde verzoeksters advocaat haar de procedure in hoger beroep te royeren vanwege de geringe kans op succes en vanwege het risico van een kostenveroordeling. Dit advies heeft verzoekster niet opgevolgd.

17. De Belastingdienst heeft verzoekster in zijn brief van 12 februari 2008 een kostenvergoeding aangeboden van € 1.000. De Belastingdienst nam daarbij het standpunt in dat verzoekster recht had op een kostenvergoeding maar dat het bedrag van de veroordeling in de kosten ad € 1.190 van VROM niet voor vergoeding in aanmerking kwam omdat verzoekster deze kosten had kunnen vermijden door het advies van haar advocaat op te volgen. Het aangeboden bedrag van € 1.000 was gebaseerd op de gemaakte kosten voor rechtsbijstand in de procedure voor de rechtbank en een deel van de kosten in hoger beroep, en mede ingegeven door alle in aanmerking te nemen omstandigheden.

Ten aanzien van dit aanbod stelt de Belastingdienst het volgende. Op het moment dat de Belastingdienst verzoekster het aanbod deed, was de Belastingdienst, ondanks voorafgaande verzoeken aan verzoekster om inzage in alle relevante processtukken, door haar niet op de hoogte gesteld van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage waarin haar een kostenvergoeding van € 650 werd toegekend. Nadat de Belastingdienst tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman alsnog kennis had kunnen nemen van deze uitspraak, nam de Belastingdienst het standpunt in dat er geen aanleiding meer was voor het toekennen van een kostenvergoeding. De werkelijke kosten van verzoekster waren reeds vergoed met het toegekende bedrag van € 650. De Belastingdienst trok het aanbod van € 1.000, dat door verzoekster niet was geaccepteerd, dan ook in.

18. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

19. De Belastingdienst kan worden gevolgd in zijn standpunt dat de kosten ad € 1.190, waartoe verzoekster was veroordeeld in hoger beroep, niet voor vergoeding in aanmerking komen. Op verzoekster rust ingevolge de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek de verplichting de schade zoveel mogelijk te beperken. Tijdens het onderzoek is niet gebleken van argumenten of specifieke redenen van verzoekster om de procedure in hoger beroep tegen VROM voort te zetten en het advies van haar advocaat in de wind te slaan.

De Belastingdienst kan eveneens in zijn redenering worden gevolgd dat bij het vaststellen van de voor vergoeding in aanmerking komende kosten rekening moet worden gehouden met de al door de rechter toegekende vergoeding van € 650.

De Nationale ombudsman acht het echter in strijd met de redelijkheid dat de Belastingdienst aan het ter ore komen van de vergoeding van € 650 de consequentie heeft verbonden dat er geheel geen aanleiding meer is voor enige vergoeding. Het eerder aangeboden bedrag was immers niet alleen gebaseerd op de werkelijke kosten van € 688,38 voor rechtsbijstand in de procedure voor de rechtbank, maar zag ook op een deel van de kosten voor de procedure in hoger beroep en was mede ingegeven door de onbekendheid van verzoekster met een dergelijke procedure en mogelijk bij haar nog bestaand hebbende onduidelijkheden. Hoewel het aanbod van de Belastingdienst tot het betalen van een vergoeding van € 1.000 als gevolg van het niet accepteren daarvan door verzoekster was vervallen, had op basis van het redelijkheidsvereiste van de Belastingdienst verwacht mogen worden dat hij het aanbod voor de kostenvergoeding van € 1.000 had verminderd met het reeds ontvangen bedrag van € 650 en verzoekster alsnog een bedrag van € 350 had aangeboden. Daaraan doet niet af dat, zoals de Belastingdienst stelt, is gebleken dat ook al in oktober 2004 vaststond welk bedrag verzoekster aan VROM verschuldigd was. Dit gegeven is uitsluitend naar voren gekomen bij onderzoek van de Belastingdienst zelf. De Belastingdienst had dit gegeven derhalve ook kunnen betrekken bij zijn aanbod van € 1.000. Het hiervoor overwogene vormt aanleiding tot het doen van een aanbeveling.

De onderzochte gedraging is ook in zoverre niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Belastingdienst/Haaglanden, is

gegrond ten aanzien van:

- de loonvordering voor de aanslag inkomstenbelasting 2000, wegens schending van het vereiste van rechtszekerheid;
- de verwerking van de via de loonvordering ingehouden bedragen, wegens schending van het vereiste van administratieve nauwkeurigheid;

- de schadevergoeding, wegens schending van het redelijkheidsvereiste;

niet gegrond ten aanzien van:

- de aanslagen inkomstenbelasting 1999 en 2000;

- de dubbele betaling op de aanslag inkomstenbelasting 2001.

Aanbeveling

De minister van Financiën wordt in overweging gegeven te bevorderen dat de Belastingdienst/Haaglanden alsnog een schadevergoeding aanbiedt van € 350.

Onderzoek

Op 9 oktober 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw T. te Gouda, met een klacht over een gedraging van de Belastingdienst/Haaglanden.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Financiën, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Financiën verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De Belastingdienst deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoekster gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Het verzoekschrift met bijlagen.

De reactie van 28 februari 2008 van de Belastingdienst, met bijlagen.

De brief van verzoekster, ontvangen op 22 november 2007, met bijlagen.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Invorderingswet 1990

Artikel 19, eerste en derde lid, zoals deze luiden in 2003

"Een derde die:

a. loon;

b. uitkeringen op grond van sociale verzekeringswetten, uitgezonderd kinderbijslag onder welke benaming ook;

(...)

verschuldigd is aan een belastingschuldige, is op vordering van de ontvanger verplicht de belastingaanslagen van de belastingschuldige te betalen, voor zover één en ander vatbaar is voor beslag.

(...)

3. De vordering geschiedt bij beschikking. Voor het doen van een vordering dient de ontvanger te beschikken over een aan de belastingschuldige betekend dwangbevel met bevel tot betaling..."